Ο ΔΙΑΛΟΓΟΣ ΤΗΣ ΕΒΔΟΜΑΔΟΣ — **ΤΟΥ U. EMILE MICHELET**

Η ΓΟΗΣΣΑ ΤΩΝ ΦΕΙΔΙΩΝ

ΠΡΟΣΩΠΑ

ΖΑΝ, 35 ἐτῶν.
ΛΕΟΝ, 38 ἐτῶν, μ' ὁλόλευκα μαλλιά.
ΜΙΑ ΤΣΙΓΓΑΝΑ.

(Στὸ σπίτι τοῦ Ζάν. Μία τσιγγάνα κυττάζει τὸ χέρι του. Ὁ Λεὸν παρακολουθεῖ σκεπτικός).

ΖΑΝ.— Τί ἄλλο βλέπεις στὸ χέρι μου, μάντισσα ;

Ἡ ΤΣΙΓΓΑΝΑ.— Σοῦ τὰ εἶπα ὅλα. Τώρα εἶνε ἡ σειρὰ τοῦ φίλου σου. ***(Στὸν Λεόν)*** : Δῶσε μου τὸ χέρι σου.

ΛΕΟΝ.— Ὄχι, ὄχι !... Τράβα στὸ καλό.

Ἡ ΤΣΙΓΓΑΝΑ.— Ἔλα... Δῶσε μου τὸ χέρι σου.

ΛΕΟΝ.— Πήγαινε σοῦ λέγω.

(Ὁ Ζὰν δίνει μερικὰ λεφτὰ στὴν τσιγγάνα. Ἐκείνη τὰ παίρνει καὶ φεύγει).

ΖΑΝ.— Γιατί δὲ θέλησες νὰ δῇ καὶ τὸ δικό σου χέρι ἡ τσιγγάνα ;

ΛΕΟΝ.— Τίς φοβᾶμαι αὐτὲς τὶς γυναῖκες. Τί διάβολο τὴν κάλεσες ἐδῶ ;

ΖΑΝ.— Τὶς πιστεύεις ;

ΛΕΟΝ.— Τί νὰ σοῦ πῶ... Μιὰ ἀπὸ αὐτὲς μοῦ εἶπε κάποτε δύο τρία λόγια μόνο. Ἀλλὰ τὰ λόγια της αὐτὰ ἦσαν προφητικά.

ΖΑΝ.— Ὥστε ὑπάρχει παθανότης νὰ βγοῦν ἀληθινὰ κι' ὅσα μοῦ εἶπε πρὸ ὀλίγου ἐμένα αὐτὴ ἡ γύφτισσα ;

ΛΕΟΝ.— Δὲν ξέρω, φίλε μου. Ἐκεῖνο ποὺ ξέρω εἶνε ὅτι βγῆκαν ἀληθινὰ τὰ λόγια τῆς τσιγγάνας ἐκείνης.

ΖΑΝ.— Καὶ τί σοῦ εἶπε ;

ΛΕΟΝ.— Ἤμουν δέκα ἑφτὰ χρονῶν, ὅταν μιὰ μέρα ἄκουσα στὸ δρόμο φωνὲς τρόμου καὶ εἶδα ἄξαφνα ἕνα κοριτσάκι, πέντε ἕως ἕξη χρόνων, κάτω ἀπὸ τὰ πόδια ἑνὸς ἁλόγου. Τὸ ἄλογο αὐτὸ ἦταν ζεμένο σ' ἕνα ἁμαξάκι. Οἱ τροχοὶ δὲν ἀπέχαν παρὰ λίγα μόνο ἑκατοστόμετρα ἀπὸ τὸ σῶμα τοῦ κοριτσιοῦ. Σὲ δυὸ δευτερόλεπτα τὸ φτωχὸ πλάσμα θὰ συντριβότανε. Οἱ διαβάτες ὅλοι ἦσαν τόσο τρομαγμένοι, ὥστε κανένας δὲν τολμοῦσε νὰ κινηθῇ. Τότε—δὲν ξέρω πῶς τὸ κατόρθωσα ὥρμησα καὶ ἁρπαξα τὸ κοριτσάκι στὴν ἀγκαλιά μου. Ἄξαφνα ὅμως εἶδα μπροστά μου μιὰ ψηλὴ γυναῖκα μὲ μαῦρα μαλλιὰ καὶ ἡλιοκαμένο πρόσωπο, ντυμένη παράξενα. — «Εἶμαι τσιγγάνα, μοῦ εἶπε, καὶ ξέρω νὰ διαβάζω τὴν τύχη μέσα στὰ χέρια τῶν ἀνθρώπων. Δῶσε μου τὸ χέρι σου. Θέλω νὰ δῶ τὴν τύχη σοῦ. Ἔσωσες τὸ παιδί μου....»

ΖΑΝ.— Λοιπόν ;

ΛΕΟΝ. Κύτταξε καλὰ τὶς γραμμὲς τοῦ χεριοῦ μου καὶ εἶπε : — «Ἤθελα νὰ δῶ τὴν εὐτυχία γραμμένη στὸ χέρι ποὺ ἔσωσε τὸ παιδί μου, μὰ δὲν τὴν εἶδα. Ἄκουσε λοιπὸν τί θὰ σοῦ πῶ : Ἡ γυναῖκα καὶ τὸ φεῖδι ἔγιναν αἰτία νὰ χαθῇ ὁ Ἀόξμι. Πρόσεξε τὴν γυναίκα !... Πρόσεξε τὸ φεῖδι !... Θὰ ἑνωθοῦν μιὰ μέρα καὶ τὰ δυὸ γιὰ νὰ σὲ καταστρέψουν. Θὰ χαθῆς ἀπὸ τὴν γυναῖκα καὶ τὸ φεῖδι. Ἂν τὸ σίδερο δὲν σὲ βοηθήσῃ...»

ΖΑΝ.— Χά ! Χά ! Τί ἀσυναρτησίες ! Καὶ τὰ λόγια τοῦς μετρητοῦς αὐτὰ τὰ παραλήρήματα ;

ΛΕΟΝ.— Κι' ὅμως, φίλε μου, ἡ προφητεία αὐτὴ βγῆκε ἀληθινή !

ΖΑΝ.— Πότε ;

ΛΕΟΝ.— Ἕξη χρόνια ἀργότερα.

ΖΑΝ.— Πῶς ;

ΛΕΟΝ.— Εἶνε μιὰ ἱστορία φρίκης. Ἀνατριχιαστική. Ἤμουν ἀκόμα τότε φοιτητής. Κι' ἀγαποῦσα, ἀγαποῦσα γιὰ πρώτη φορά. Μὰ ἦταν πολὺ ὄμορφη ἡ Νάλλα—Ντόρα...

ΖΑΝ.— Ἡ Νάλλα—Ντόρα ;

ΛΕΟΝ.— Ναί, ἔτσι λεγόταν ἡ γυναῖκα ποὺ ἀγαποῦσα.

ΖΑΝ.— Παράξενο ὄνομα !

ΛΕΟΝ.— Ὅπως κι' ἐκείνη... Γιατί κι' ἐκείνη ἦταν μιὰ παράδοξη, ἐξωτικὴ γυναῖκα. Ἦταν μιὰ γοητευτικὴ Ἰνδή, μὲ κεχρωματρένιο πρόσωπο καὶ μάτια ποὺ μάγευαν τόσο τοὺς ἀνθρώπους ὅσο καὶ τὰ φεῖδια !

ΖΑΝ.— Τὰ φεῖδια !

ΛΕΟΝ.— Ναί. Ἦταν δαμάστρια φειδιῶν. Γυρνοῦσε ἀπὸ τόπο σὲ τόπο, παίζοντας μὲ τὰ φεῖδια μπροστὰ στὸν κόσμο, στὰ πανηγύρια καὶ στὶς λαϊκὲς γιορτές...

ΖΑΝ.— Ἐγὼ μιὰ τέτοια γυναῖκα δὲν θὰ μποροῦσα νὰ τὴν ἐρωτευτῶ.

ΛΕΟΝ.— Τὸ λὲς αὐτὸ γιατί δὲν τὴν εἶδες. Ἂν τὴν ἔβλεπες θὰ γοητευόσουν κάτω ἀπὸ τὰ μάτια της, ὅπως γοητεύονταν τὰ φεῖδια, ὅπως γοητεύονταν οἱ ἄνθρωποι ποὺ τὴν ἔβλεπαν. Εἶχε στήσει τὴν μπαράγκα της στὴν πλατεία τῆς πόλεως, ὅπου σπούδαζα γιατρός. Ὅλοι οἱ νέοι εἶχαν ξετρελλαθεῖ μαζύ της. Μὰ ἐκείνη προτιμοῦσε ἐμένα.

ΖΑΝ.— Ἤσουν εὐτυχισμένος !

ΛΕΟΝ.— Ἔτσι μὲ νόμιζαν ὅλοι. Κι' ἔτσι κι' ἐγὼ θεωροῦσα τὸν ἑαυτό μου. Ἀλλὰ ἡ εὐτυχία μου δὲν βάσταξε πολύ...

ΖΑΝ.— Γιατί ;

ΛΕΟΝ.— Φτωχὴ Νάλλα—Ντόρα !... Καλύτερα νὰ μὴ τὴν εἶχα γνωρίσει ποτέ. Ἡ ἀγάπη μου ἔγινε αἰτία τοῦ χαμοῦ της.

ΖΑΝ.— Δὲν ἐννοῶ.

ΛΕΟΝ.— Θὰ ἐννοήσῃς σὲ λίγο... Καθμένη Νάλλα—Ντόρα ! Νομίζω πὼς τὴ βλέπω ἀκόμα μπροστά μου μὲ τὸ κοντό της θαλασσὶ φόρεμα, τὸ γαρνιρισμένο ὁλόλληρο μὲ χρυσὲς πούλιες. Θαρρῶ πὼς βλέπω τὰ γυμνά της μπράτσα στρογγυλὰ κι' εὐκίνητα σὰν ἄστρα φείδια... Φαινόταν μυθικὰ εἰκοσι χρόνων. Καὶ πῶς ἔπαιζε μὲ τὰ φεῖδια ! Πῶς τὰ γοήτευε ! Εἶχε κάθε εἶδος σχεδὸν ἀπὸ αὐτὰ τὰ ἑρπετά. Φεῖδια μακρὰ καὶ μεγάλα. Ἀκόμα κι' ἕναν βόα. Ἔπαιζε μαζύ τους, τὰ τύλιγε γύρω στὸ λαιμό της, στὸ κορμί της...

ΖΑΝ.— Καὶ δὲν σοῦ προξενοῦσε φρίκη τὸ θέαμα αὐτό ;

ΛΕΟΝ.— Ἦταν τόσο ὡραία αὐτὴ ἡ γυναῖκα, εἶχε τόσο γοητευτικὲς κινήσεις, ὥστε μᾶς μάγευε ὅλους... Ἕνα βράδυ τέλος μετὰ τὴν παράστασι, ἤμουν μὲ μερικοὺς φίλους μου φοιτητὰς μέσα στὴν παράγκα της. Βλέπαμε μὲ περιέργεια ἀπὸ κοντὰ τὰ φεῖδια τὰ ὁποῖα ἦσαν πολὺ ἥμερα. Πρὸ πάντων τὸ μεγαλείτερο—ἕνας πελώριος βόας—ἦταν πολὺ νωθρό, σὰν νὰ ἦταν ναρκωμένο. Ἡ Νάλλα—Ντόρα μᾶς εἶπε τότε πὼς ὅταν ὁ βόας βρίσκεται μακρυὰ ἀπὸ τὰ μέρη ποὺ ἔχει γεννηθεῖ, εἶνε πάντα σχεδὸν ναρκωμένος. —«Δὲν ξέρετε, πρόσθεσε, πόσο μὲ τυραννεῖ αὐτὸ τὸ φεῖδι ! Μὲ πολλὴ δυσκολία κατορθώνω νὰ τὸν διευθύνω κατὰ τὴν παράστασι».

Τότε ἕνας ἀπὸ τοὺς νεαροὺς συναδέλφους μου, φώναξε : —«Μοῦ ἦρθε μιὰ φαεινὴ ἰδέα ! Θὰ κάνω μιὰ ἔνεσι καφεΐνης σ' αὐτὸ τὸ φεῖδι. Νὰ δοῦμε θὰ ζωντανέψῃ, ἢ ὄχι ;»

ΖΑΝ.— Καὶ τὴν ἔκανε τὴν ἔνεσι ;

ΛΕΟΝ.— Μάλιστα, φίλε μου.

ΖΑΝ.— Καὶ τὸ φεῖδι ζωντάνεψε ;

ΛΕΟΝ.— Ὄχι. Τὸ πελώριο ἑρπετὸ δὲν φάνηκε νὰ ἔννοιωσε τίποτε μὲ τὸ κέντημα τῆς βελόνης. Ἀναταράχτηκε μόλις γιὰ μιὰ στιγμή, κι' ἔπειτα πάλι ἔμεινε ἀκίνητο. Κατόπιν ἡ Νάλλα—Ντόρα τὸ ἔβαλε νὰ πλαγιάσῃ μέσα στὸ μεγάλο μπαοῦλο ὅπου ἔβαζε καὶ τὰ ἄλλα φεῖδια. Τὴ βραδυὰ αὐτὴ ἡ Νάλλα—Ντόρα εἶχεν ἀφήσει τὸ μπαοῦλο αὐτὸ ξεκλείδωτο, ὅπως πάντα ἄλλοστε. Οἱ συνάδελφοί μου, σὲ λίγο, ἔφυγαν... Τότε, ὅταν μείναμε μόνοι ἡ Νάλλα—Ντόρα μοῦ ἔτεινε τὰ χείλη της. Μέσα στὴν παράγκα μόλις ἔμπαινε τὸ φῶς ἀπ' ἔξω. Μεθυσμένος ἀπὸ εὐτυχία, ἀγκάλιασα καὶ φίλησα τὴν ἀγαπημένη μου. Δὲν ξέρω πόση ὥρα πέρασα μιλῶντας της. Ἡ ἐρωτική μου μέθη μ' ἔκανε νὰ μὴν ἔχω συναίσθησι τοῦ χρόνου. Ὅταν ἔξαφνα... Ὦ Θεέ μου !... Καὶ τώρα ἀκόμη ριγῶ, ὅταν τὸ θυμᾶμαι...

ΖΑΝ.— Τί ἔγινε ; Λέγε, σ' ἀκούω μ' ἀγωνία...

ΖΑΝ.— Τί ἔγινε ; Λέγε, σ' ἀκούω μ' ἀγωνία...

ΛΕΟΝ. *(ἀκουμπάει στὸ τζάκι)*. Κάτι τὸ ἀπροσδόκητο καὶ τὸ φοβερὸ μᾶς ξύπνησε ἀπότομα ἀπὸ τὸ ὡραῖο μας ὄνειρο. Νοιώσαμε ἔξαφνα νὰ τυλίγεται ὁλόγυρά μας, ἔτσι καθὼς εἴμαστε ἀγκαλιασμένοι, ἕνα πελώριο ζωντανὸ σχοινί.

ΖΑΝ.— Ἦταν ὁ βόας ;

ΛΕΟΝ.— Ναί, φίλε μου. Ἦταν ὁ βόας ! Ζωογονημένος ἀπὸ τὴν καφεΐνη, ἀχριεμένος καὶ ἀκράτητος μᾶς περιέβαλε καὶ τοὺς δυὸ μας μὲ τὶς φοβερές του κουλοῦρες. Ἔτσι θὰ μᾶς παράδινε ἀγκαλιασμένους στὸ θάνατο !

ΖΑΝ.— Τρομερό !... Καὶ ἡ Νάλλα—Ντόρα, τί ἔκανε ;

ΛΕΟΝ.— Ἡ δυστυχισμένη δὲν ἔβγαλε οὔτε μιὰ κραυγή. Τρόμαξε τόσο, ὥστε ἔχασε ὅλη τὴν ψυχραιμία της. Αἰσθανόμουν λοιπὸν τὸ σφίξιμο τοῦ ἑρπετοῦ γύρω στὰ σώματά μας νὰ μεγαλώνῃ. Δὲν μπορούσαμε νὰ κινήσουμε πειὰ οὔτε τὰ πόδια, οὔτε τὰ χέρια μας. Ἄκουγα τὰ κόκκαλα τῆς Νάλλα—Ντόρας νὰ τρίζουν καθὼς ἔσπαζαν στὸ τρομερὸ σφίξιμο τοῦ βόα !... Καὶ περίμενα κι' ἐγὼ τὸν ἴδιο φρικτὸ θάνατο...

ΖΑΝ.— Ὦ, μὰ εἶνε φοβερό !...

ΛΕΟΝ.— Ἔξαφνα θυμήθηκα ὅτι εἶχα ἕνα μικρὸ μαχαιράκι μέσα στὴ τσέπη μου... Ἀλλὰ πῶς νὰ τὤπαιρνα ; Προσπάθησα ὅσο μποροῦσα νὰ βάλω τὸ χέρι στὴ τσέπη μου. Πόσο βάσταξε αὐτὴ ἡ ἀγωνία ; Πῶς κατόρθωσα νὰ πάρω ἐπὶ τέλους τὸ μαχαιράκι ; Δὲν ξέρω... Τὸ πῆρα ὅμως καὶ τὸ βύθισα πολλὲς φορὲς στὸ κορμὶ τοῦ βόα. Καὶ σιγὰ-σιγὰ ἔννοιωσα νὰ χαλαρώνωνται τὰ τρομερὰ δεσμὰ ποὺ μᾶς ἔσφιγγαν καὶ λιγοθύμησα !... Ὅταν συνῆλθα, ἡ Νάλλα—Ντόρα ἦταν πειὰ νεκρή !... Μὰ κι' ἐμένα εἶχαν ἀσπρίσει μέσα σὲ λίγες στιγμὲς τὰ μαλλιά μου. Ἀπὸ τότε ἔχω ὁλόλευκα μαλλιά, φίλε μου, ἐνῶ δὲν γέρασα ἀκόμα...

ΤΕΤΡΑΣΤΙΧΑ

ΣΕ ΜΙΑ ΓΑΛΑΝΗ

Γλυκόφωνα, χαρούμενα πουλιὰ
κι' ἂν τὴν εὑρῆτε σ' ἄλλου ἀγκαλιὰ
πετάξτε στῆς ἀγάπης μου τὸ μιὰ κοντσουλιὰ ἀφῆστε της στὴ μύ-
(σπίτι, (τη !